

Praha-Žižkov, 31. 7. 2022
P. Jareš

Pán Ježíš nám umí dát smělost

Ex 34,29-35

2K 3,12-18

I jako věřící můžeme žít své životy tak, že to není žádná sláva. Mohou nás ovládat stejné strachy a neřesti jako lidi mimo církev. Víme ale, že by to tak být nemělo, proto své nedostatky před druhými často skrýváme. Víra v Pána Ježíše Krista ale dokáže do našich životů přinést otevřenost a smělost. Pán Ježíš nám umí dát otevřenost a smělost. Dobrá zpráva o Pánu Ježíši Kristu je totiž něco mnohem lepšího než stará smlouva, podle které se řídil vztah mezi Hospodinem a starozákonním Izraelem. Nová smlouva s Bohem, kterou nám Kristus umožnil svou smrtí na kříži, je mnohem slavnější než starozákonní náboženství Izraele. A je také mnohem slavnější než jakékoli jiné náboženství. Slavnější proto, že skrze Krista nás Bůh zbavuje vin a proměňuje ke svému obrazu. To žádné náboženství, ani to starozákonní, nedokáže. Pavel a Timoteus (2K 1,1) si tuto slávu evangelia uvědomovali. Také mnohokrát viděli, jak evangelium pracuje v životech lidí, kteří mu uvěřili (srov. 1K 6,9-11). Proto byli v jeho hlásání smělí a otevření. Věděli z vlastní zkušenosti, že lidem předkládají to nejlepší, co Bůh kdy světu dal. Věděli, že se nemají zač stydět, že nemají co skrývat. Nám může tato smělost a otevřenost mnohdy chybět. Víme, že evangelium je slovo pravdy (Ef 1,13). Víme, že je to Boží moc k záchraně člověka (Ř 1,16). S tím vším souhlasíme. Ale také vidíme, kolik nesrovnalostí je v našich životech. Vidíme, kolik hříchů se nás ještě drží (Nebo spíš my se držíme jich?). Vidíme, jak krátký dech má naše láska k ostatním doma, ve sboru, v práci. Často můžeme mít dojem, že tu moc evangelia neprožíváme vůbec, nebo jen velmi slabě. A to všechno dohromady nás okrádá o smělost a otevřenost, když se ocitáme tváří v tvář lidem tohoto světa s jejich názory. Příčinou naší nesmělosti může být, že nevidíme a nezakoušíme jedinečnost evangelia. Se svými nevyřešenými hřichy se pak skrýváme. Navenek však předstíráme, že jsme v pořádku.

Obrazem takového skrývání může být počínání Mojžíše, který si kdysi dával na tvář závoj. Podle Pavla to Mojžíš dělal proto, aby Izraelité neviděli, jak jeho tvář přestává zářit. Záře byla způsobena tím, že Mojžíš mluvil s Hospodinem. Pavel a Timoteus, na rozdíl od Mojžíše, nemuseli nic zakrývat. Vždyť díky přítomnosti Ducha svatého v jejich srdcích byl na nich odlesk Boží slávy viditelný neustále, z jejich životů neustále zářil Kristus. Avšak mysl synů Izraele ustrnula na tom, co viděli tehdy na poušti. Přesněji řečeno na tom, co neviděli. Neviděli, že záře na Mojžíšově tváři byla pouze přechodná. Neuvědomili si, že stará smlouva není tím nejslavnějším, co jim Bůh chtěl darovat. Neviděli, že jejím cílem byl Kristus (Ř 10,4). Dodnes tak spočívá na čtení starozákonních

textů v synagógách obrazně řečeno závoj. Čtenáři ani posluchači nevidí, že sláva staré smlouvy už pominula a že je tu něco slavnějšího, totiž evangelium, nová smlouva s Bohem prostřednictvím Ježíše Krista. Kdykoliv se čte z pěti knih Mojžíšových, je na srdci synů Izraele závoj. Brání jim vidět, že Zákon je už překonán Kristem. Tak mluvil Pavel o duchovním oslepení židů. Avšak smutné je, že něco jako závoj může dnes spočívat i na čtení nové smlouvy, Nového zákona. Něco jako závoj může někdy být i na srdcích těch, kdo čtou Nový zákon. Takoví věřící vidí v nové smlouvě pouze nový *zákon*. Vidí v ní jen nový soubor pravidel správného chování. Nová pravidla jsou pravda jaksi lepší, než byla ta starozákonní. Základní princip však zůstává stejný jako za staré smlouvy: Musíme se vynasnažit, abychom se podle těch pravidel řídili, a pak budeme žít (srov. Lv 18,5). Pokud to takto vidíme, nemůžeme prožít moc evangelia. Nemůžeme pak ani mít tu smělost, o níž zde apoštol mluví. Zůstává nám skryto, že hlavním obsahem evangelia je to, co Bůh skrze Krista koná pro nás a v nás. Naše činy jsou tu pouze odpovědí na to, co dělá on (srov. F 2,13).

Pravý smysl Bible můžeme pochopit teprve tehdy, když se obrátíme k Pánu Ježíši Kristu. Teprve tehdy, když evangelium uslyšíme, uvěříme mu a začneme vzývat Pána Ježíše, můžeme pochopit. Teprve tehdy můžeme my lidé duchovně prozírat. Pak uvidíme, že všechny události a nařízení, o nichž čteme ve Starém zákoně, byly jen přípravou na příchod hlavní postavy lidských dějin, Pána Ježíše Krista. Pak uvidíme, že rozmanitá náboženství a filozofické soustavy nám nikdy nemohou dát plný život. Když s vírou vzýváme Pána Ježíše Krista, vstupuje do našeho nitra Duch svatý. Ten způsobuje, že se duchovně znovu rodíme (J 3,3-8). Díky jeho přítomnosti v našich životech poznáváme Boží lásku (Ř 5,5). To on nás ujišťuje o tom, že jsme Božími dětmi (Ř 8,16). Kde je Duch svatý, tam je svoboda. Svoboda od viny. Svoboda od hříchu. Svoboda od všeho strachu, strachu z lidí, strachu ze smrti, strachu z odhalení. Je to Duch svatý, kdo přináší do našich životů onu smělost. Díky jeho přítomnosti a působení totiž poznáváme moc evangelia sami na sobě. Díky němu vidíme slávu Pána Ježíše Krista. Díky němu přebýváme v Boží přítomnosti. A podobně jako kdysi Mojžíšovi od rozhovoru s Hospodinem zářila kůže na tváři, může z našich tváří vyzařovat přítomnost Pána Ježíše, který se skrze nás projevuje. Celý náš život může zářit tím, že Duch svatý nás neustále proměňuje k obrazu Krista. V našem charakteru a celém způsobu života jsme pak stále podobnější našemu Pánu. A to je něco, za co se opravdu nemusíme stydět. I navzdory skutečnosti, že prakticky máme k naprosté dokonalosti ještě hodně daleko.